

ere komne i de sidste Dage. Jeg tør sige, at Udvalgets Medlemmer have megen Sympathi for Tanken i dette Forslag, for saa vidt den gaar ud paa at skaffe Postpersonalet og i Særdeleshed Postbudene større Fritid om Søndagen, men man har stor Betænkelse ved at sætte en Bestemmelse derom i selve Loven. Det er ganske vist ønskeligt, at Postombæringen kan indskrænkes til een Gang om Søndagen; men naar denne skal være, det maa afhænge af Forholdene paa hvert Sted for sig, blandt andet efter, hvornaar Hovedposten er kommen, og det er derfor ikke heldigt at sætte et bestemt Tidspunkt som Kl. 9 Formiddag ind i Loven. Jeg antager imidlertid, at den høitærede Minister er besjælet af samme Ønske som Forslagsstilleren og Udvalget og vil administrativt imødekomme alle billige Ønsker i den Retning, og hvis det er Tilfældet, haaber jeg, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgtreds vil tage sit Endringsforslag tilbage. Endringsforslaget under Nr. 38 er kun en Redaktion. Endringsforslaget under Nr. 39 hænger sammen med Titalsystemet, og jeg skal derfor ikke nu omtale det nærmere. — Dermed ere vi færdige med den meget vigtige og indholdsrige § 12, og jeg gaar over til § 13. Endringsforslagene under § 40 og 41 kan jeg forbigaa, da de afgjøres ved nogle tidligere Forslag, som jeg allerede har omtalt. Endringsforslaget under Nr. 42 er vedtaget efter en Afstemning i Formiddags. Endringsforslaget under Nr. 43 er kun en anden Affattelse af et Endringsforslag, som blev vedtaget af Thinget ved 2den Behandling med 47 Stemmer mod 12, og som Udvalget lægger megen Vægt paa; men med Hensyn til hvilken vi beklage, at det ikke har Tilslutning fra den ærede Minister. Reglen i § 13 er, at visse Forsendelser, som opregnes, skulle være forud frigjorte. Man har imidlertid ingen Regel uden Undtagelse, og det er netop Undtagelsen, som indeholdes her i den nye Tilspøelse. Bestemmelsen, som der blev vedtagen ved 2den Behandling, lyder saaledes: „Delvis frigjorte Forsendelser, saavel Breve som Brevkort og Korsbaandsforsendelser, ansættes til en Porto af 2 Gange det Beløb, der fattes i fuld Porto“. Denne Bestemmelse er en Overførelse af Verdenspostforeningens Udtryk paa vore Forhold, og medens der nu skal betales det Dobbelte med Fradrag af Frimærket, skal der efter den sidste Vedtagelse kun betales to Gange det Beløb, der fattes i fuld Porto. Det er altsaa en humanere Bestemmelse i den Henseende; men ogsaa i en anden Henseende er dette Forslag i høi Grad humant.

Ganske vist vil det forarsage Postvæsenet mere Uleilighed; men dette er for Tallet at regne mod den Glæde, som der vil være i Publikum over at erfare, at fordi man af Uagtsomhed og Glemshedsomhed ikke fuldt ud frankerer en Forsendelse, bliver den ikke liggende. Det veed maaste Størstedelen af Publikum ikke, at naar de affende et Brevkort eller en Korsbaandsforsendelse og ikke have sat netop det paa, der skal, eller naar en Korsbaandsforsendelse veier en lille Smule mere, end den maa, blive disse Forsendelser liggende, og hverken Afsenderen eller Modtageren erfarer maaste nogensinde Noget derom. I Verdenspostforeningen have den Bestemmelse, at delvis frigjorte Forsendelser skulle besjorges videre, kun at Modtageren skal betale i Til lægsporto 2 Gange det Beløb, som mangler. Vi have saa meget mindre Betænkelse ved at fastholde dette Forslag, som den norske Regjering har foreslaaet Stortinget der Samme i Fjor og har gjentaget det i Aar. Jeg skal blot henvise til det norske Lovforslag, som i den Henseende er uforandret fra i Fjor, og hvis § 17 er affattet aldeles i Overensstemmelse med Verdenspostforeningens Bestemmelser. Naar jeg siger, at denne Bestemmelse er human, vil man i høiere Grad forstaa det, naar man ser paa de forskjellige Forsendelser, som opregnes i § 13, og som i Reglen skulle være frigjorte forud. Der nævnes deriblandt f. Ex. Forsendelser i Krigstid til Militære og Civile ved Hæren eller Flaaden, tjenstgjørende eller ansatte Personer, og vedkommende Afsendere ere jo netop her ofte Folk, som kun benytte Postvæsenet lidet; men naar saadanne Folk ikke have tilstrækkelig frigjort Forsendelserne, er Postvæsenet i alt Fald berettiget til at lade dem ligge. Det undgaas ved det Forslag, vi have stillet; deretter skal Postvæsenet sende dem og søge at finde Adressaterne. Det er ogsaa mærkværdigt at holde paa Regler med Hensyn til Forsendelse til Statsmyndigheder og kommunale Myndigheder, nemlig at naar disse Forsendelser ikke fuldt ud ere frigjorte, skulle de kunne blive liggende. Jeg synes, man maa overlade vedkommende Myndigheder selv, om de ville modtage Forsendelserne og betale, hvad det koster. Jeg kjender den Indvending, som den høitærede Indenrigsminister reiser derimod, og som kom frem ved 2den Behandling, og dersom den høitærede Minister gjentager den her, skal jeg ogsaa gjentage, hvad der kan svares derpaa, men jeg haaber, at den høitærede Minister vil komme os imøde paa det Punkt. Saa kommer jeg til § 14, som handler om Postfrimærker. Dertil er stillet et Forslag under Nr. 45, som er bortfalden ved en Afstemning i Formiddag. Men saa